

ЗАЛУЖНИЙ – НОВІТНІЙ МІФ, ЩО ЗАЗНАВ УДАРУ

Не зачіпатиму військові питання, бо цивільний і не фахівець. Я дивлюся з точки зору того, на чому розуміюся: управлінські системи. Так само, як і ви, я не маю інсайдів із середини владної команди, тож аналізую те, що всім відомо.

Що можна стверджувати впевнено?

1. Після того як особистісний конфлікт окреслився й вийшов у публічну площину, стало зрозуміло, що примирення неможливе, тож звільнення невідворотне. Спроби подати його як наслідок професійних розбіжностей не могли бути вдалими, бо двоє не мають спільної професійної мови.

2. Залужний уособлює для великої частини громадян певну систему поглядів і цінностей. Саме тому його присутність у публічному полі мала потужний терапевтичний ефект. Цей ефект раптово був вимкнений, що призвело до раптового різкого збільшення тривожності й недовіри. Лише цього одного було достатньо, щоб такого кроку не робити. (Окремо треба зазначити потенційний вплив на підприємницькі очікування й настрої, від яких критично залежить економіка.)

3. Залужний став основою новітньої української міфології, українського нарративу про самих себе, завдяки якому Україна об'єдналася і встояла (про це добре написав Юлій Морозов). Цей міф нині зазнав удару, і як відреагує на нього надзвичайно складна система під назвою Україна, передбачити не можна. Тут дозволю собі одну базову річ із кібернетики. Теорема Ешбі стверджує, що керуюча система не може бути простішою за керовану систему, інакше керована система починає поводитися непередбачувано.

4. Всі призначення будуть тепер безумовно розглядатися як політичні, а не як професійні; як мотивовані лояльністю, а не компетентністю. Тим самим нові призначенці поставлені від початку у досить погані стартові умови. А їм доведеться ухвалювати непрості рішення. Найгірше з усього, що тепер воєнні рішення будуть розглядатися суспільством як ухвалені через політичну доцільність.

5. Бажання бути одноосібним власником всіх досягнень і перемог має зворотній бік — тепер так само привласнюються й уособлюються всі майбутні невдачі й поразки. Причому невдачі й поразки тепер будуть вивчатися суспільством ще прискіпливіше. Буферів і запобіжників вже нема, президент за все відповідає особисто. Окремо варто зазначити остаточне цементування неможливості заперечень і суперечок в управлінській команді президента, що безперечно призведе до зниження якості управлінських рішень не лише у воєнній сфері.

6. Будь-яка зміна керівництва великої системи означає розрив тяглості як управління всередині, так і взаємодії з іншими системами зовні. Зовнішня взаємодія часто ґрунтується на особистій довірі так само, як внутрішня керованість системи. Консолідація керованості процесами забирає дорогоцінний час навіть тоді, коли нові керівники приходять із самого ядра системи.

7. Армія є найбільшою ієрархічною системою сучасного світу, тому лідерство тут найбільш виразне, а довіра найбільш персоналізована. Довіра в армії означає готовність йти на смерть за наказом, розуміючи, що так треба,

що інші шляхи прораховані командиром і відкинуті як ще гірші. Довіра не формується наказом згори, вона зростає знизу й повільно. Це знову дорогоцінний час.

8. Отже, замість «виграш-виграш» маємо приклад політичного рішення «програш-програш». Найбільше програв президент України, підірвавши власні позиції. Програла нові очільники Збройних сил. Програла Збройні сили в цілому. Програла мільйони громадян, яких позбавили віри й впевненості. Не виключено, що програла й уся країна, хоча не забуваймо, що у нас є ми.

Але.

Небо зазвичай не падає на землю в один момент (за винятком прильоту російської ракети). Зміни накопичуються поступово, і від моменту, коли все, здається, непогано, до моменту, коли точка неповернення пройдена, спливає тривалий час. Ми лише на початку шляху вниз, тож майбутнє ще не визначено наперед, попереду є розвилки.

Як вже було зазначено, навряд чи ця подія виведе нас із зони комфорту, бо комфорту давно нема, а стрес і так вже максимальний. Там, де потрібно було зріле доросле рішення, ухвалено незріле підліткове. Наслідки розгрібати нам усім. Бідкатися пізно, треба розгрібати.

Валерій ПЕКАР,
український підприємець
і громадський діяч

УНІВЕРСУМ™
ЖУРНАЛ ПОЛІТОЛОГІЇ, ФУТУРОЛОГІЇ, ЕКОНОМІКИ, НАУКИ ТА КУЛЬТУРИ

Головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний: «Ми повертаємо своє. Ніхто і ніщо нас не зупинить»

Росія – глухий кут цивілізації

Війна і нова Україна

Лоботомія для рашистів

Як лікувати світ від росії

Обличчя зла

Будапештський меморандум, або Хто зрадив Україну

